

Gud som haver barnen kär

"När ska hemlösa få egna hem och vård för sina sjukdomar och skador? Lika länge som vi blundar blir det obarmhjärtiga samhället allt starkare och utan nåd och hopp."

Krönika i [SocialPolitik nr 1 2011](#) | Text: Leif Stenberg | Bild: Bibbie Friman | [Prenumerera](#)

[singlepic id=400 w=291 h=437 float=left]På kvällen i Göteborg ser jag Alejandro Inámitus film Biutiful. En skoningslös beskrivning av arbetslöshetens Europa, hur demokrati obönhörligt äts upp inifrån när mångmiljonarmén av fattiga ökar. Då införs åter djungelns lag, då ingår människohandel, försäljning av narkotika och allt annat sattyg i överlevnadsstrategierna.

En annan bild än den turismen ger om Barcelona, där handlingen utspelar sig. En film där girighet, Mammon, egoism och andra synder styr människornas liv. Barnen till hären av vuxna i utanförskap saknar val till fattigdom och förnedring. En film utan nåd.

Nästa morgon snöar det i Göteborg och är sex grader kallt, då saltas snön fortfarande och blir till sörja istället för att plogas bort. Den dagen ska jag åka till Umeå. Bussen tar sig inte upp för gatan till berget där jag bor, det är för halt. Då går jag ner till Chapmans torg för att ta en spårvagn in till Centralstationen.

Samtidigt med mig kliver en man ombord på vagnen. Han måste vara 40 år och bär på alla attribut för att beskrivas som hemlös. Hans gymnastikskor är av tyg och dryper av snösörjan, som vore han direkt kliven ur Biutiful.

Han sätter sig på sätet, tar av skorna, sedan de dyngsura strumporna. De röda och såriga fötterna placerar han under sig för att de ska bli varma. Sedan stoppar han en thinnerdoftande tygbit under näsan och drar några andetag. Lågbudgetvarianten

av missbruk.

Dofterna av tåbira och lösningsmedel, i kombination med rädsla och obehag, får medresenärerna att byta spårvagn vid nästa hållplats. När färden fortsätter är det bara vi två kvar. Han ser mig inte. Han knäpper sina händer, tyst hör jag honom mumla:

"Gud som haver barnen kär, se till mig som liten är.

Vart jag mig i världen vänder står min lycka i guds händer.

Lyckan kommer, lyckan går. Den gud älskar lyckan får."

En minut senare, ännu lägre, kommer hans ord "Gode gud! Hjälp mig!"

I två stationer till är det bara mannen med thinnertrasan och jag. Tysta. Hans händer är fortfarande knäppta.

Vid Centralen tar han på gypadojorna, strumporna är för blöta att träs på fötterna, han stoppar dem i jackfickan. Vi hoppar bägge två av spårvagnen. I nästa stund är han borta.

Det är som att mannen klivit ut ur gårdagens film för att berätta att Barcelonas verklighet är precis lika obönhörlig i Göteborg.

När ska hemlösa få egna hem och vård för sina sjukdomar och skador? Lika länge som vi blundar och inte hör blir det arroganta och obarmhärtiga samhället allt starkare och utan nåd och hopp.

leif.a.stenberg@telia.com